

Sygn. akt: I C 260/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 listopada 2014 r.

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 12.337,71 zł. (dwanaście tysięcy trzysta trzydzieści siedem złotych i siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 2.408,50 zł. (dwa tysiące czterysta osiem złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powoda T. K. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.391,82 zł. (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 616,36 zł. (sześćset szesnaście złotych i trzydzieści sześć groszy) tytułem nadpłaty na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt: I C 260/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 30 stycznia 2013 roku (data nadania w urzędzie pocztowym) powód T. K. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 24.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wymieniona kwota stanowi odszkodowanie w wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda. Sprawca wypadku z dnia 26 czerwca 2012 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda - był ubezpieczony z tytułu OC w (...) S.A. (**pozew z załącznikami – k. 1-4**).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł, że w związku z ww. wypadkiem koszty naprawy pojazdu powoda zostały wycenione na kwotę 14.483,77 zł., które to zostały mu wypłacone. (**odpowiedź na pozew – k. 10-37**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2012 roku uległ uszkodzeniu pojazd T. K. marki N. (...) nr rej. (...).

T. K. zgłosił (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej (...)) szkodę majątkową polegającą na uszkodzeniu jego ww samochodu. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w (...). (bezsporne). Zgłoszenie zostało zarejestrowane pod numerem (...) i w po zakończeniu postępowania likwidacyjnego J. G. otrzymał kwotę 14.483,71 zł. tytułem odszkodowania. (**bezsporne, akta szkody – k. 24-37**).

Kosz naprawy samochodu T. K. w serwisie z użyciem oryginalnych części oraz przy przyjęciu stawkę za roboczogodzinę 125,- zł. wynosi netto 21.806,08 zł., a brutto 26.821,48 zł. (**opinia biegłego – k. 61-73, opinia uzupełniająca – k. 96-98**).

Przy uwzględnieniu powyższego po odjęciu od kwoty kosztów naprawy brutto tj. od 26.821,48 zł. kwoty wypłaconej przez pozwanego tj. 14.483,71 zł. otrzymano wynik: 12.337,71 zł. Jest to należna do wypłaty kwota tytułem kosztów naprawy.

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, w oparciu o wnioski z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, w tym na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 K.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów. Wskazać należy, że zarówno zaistnienie zdarzenia, odpowiedzialność pozwanego nie był między stronami sporny, wartość samochodu sprzed szkody nie była sporna.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego w zakresie kosztów naprawy samochodu pooda. Opinia ta została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie. Udziela wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości. Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Nadto nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego je biegłego.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie bezsporny był stan faktyczny, bezsporna pozostawała również podstawa odpowiedzialności pozwanego.

Spór dotyczył wyłącznie wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą przedmiotowej szkody. W związku z powyższym bezsporny jest fakt

zaistnienia szkody oraz zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy kolizją z dnia 26 czerwca 2012 roku a działaniem osoby, za którą odpowiedzialność ponosi (...) S.A. z siedzibą w W..

Pozwany nie kwestionował również zakresu dokonanych napraw i konieczności ich dokonania. Kwestionował jedynie ceny części wykorzystanych do naprawy pojazdu wskazując na konieczność zastosowania tzw. współczynnika korekcyjnego oraz koszty stawki robocizny. Jednakże pozwany nie określił jakie stawki i ceny według niego byłyby odpowiednie, autorytarnie obniżając kwotę roszczenia zgłoszonego przez powoda, po tzw. weryfikacji.

W ocenie Sądu powód wykazał, że należne mu odszkodowanie z tytułu szkody kolizji drogowej powinno wynosić kwotę 26.821,48 zł.

Poza sporem pozostawał fakt wypłacenia przez (...) S.A. kwoty 14.483,77 zł., a więc (...) zasądził równicę poza powyższymi kwotami w wysokości 12.337,71 zł.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.)

Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany będzie zatem mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Sąd orzekający w pełni podziela stanowisko zawarte w powołanej przez pozwanego uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, iż decydujące znaczenie mają ceny obowiązujące na rynku lokalnym. Podniósł w związku z tym, iż jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie miałby podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, roszczenie o świadczenia należne od (...) w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń (...) i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, Lex). Sąd Najwyższy stwierdził również, że jeśli zatem naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z

tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania, to nie sposób podzielić poglądu, iż koszty naprawy określone przez specjalistyczny warsztat nie mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi, gdyż ten nie dokonał naprawy samochodu (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela powyższy pogląd.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd uwzględnił część kosztów naprawy powoda w części wskazanej przez biegłego w jego opinii.

Ponadto, w związku z tym, że nie istotne jest czy w ogóle poszkodowany naprawy dokonał bądź czy ma taki zamiar, to nie ma też znaczenia okoliczność, gdzie poszkodowany będzie dokonywał ewentualnej naprawy.

Odnosnie zaś rodzaju i wartości części użytych do naprawy wskazać należy, iż stanowisko pozwanego również jest nieuprawnione. Również koszt części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy powinien podlegać ocenie na podstawie wymienionych wyżej kryteriów. W związku z przeprowadzoną likwidacją szkody poszkodowany będzie musiał ponieść ich całkowity koszt, a w konsekwencji ich całkowita wartość powinna zostać uwzględniona w kalkulacji wartości odszkodowania. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 roku, stwierdzając, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, LEX nr 157324). Pozwany nie wykazał, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu.

W świetle powyższego Sąd w oparciu o wyżej powołane przepisy w całości uwzględnił żądanie powoda w części tj. do kwoty 12.337,71 zł.

Rozstrzygnięcie o odsetkach Sąd oparł na treści przepisu art. 481 k.c.

Dla określenia terminu spełnienia świadczenia w zakresie zwrotu kosztów naprawy samochodu, Sąd odniósł się do przepisu art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), który w ust. 1 stanowi, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przewidując przedłużenie go w przypadku prowadzenia postępowania wyjaśniającego do 14 dni od wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia (art. 14 ust. 2 ustawy).

W niniejszej sprawie pozwany w dniu 12 lipca 2012 r. dokonał wypłaty na rzecz pozwanego kwoty 14.483,77 zł. – jako odszkodowania pełnego na podstawie dokonanej przez siebie kalkulacji, która to w świetle opinii biegłego była w części błędna. Z tego względu Sąd zasądził odsetki od dnia następnego tj. od dnia 13 lipca 2012 r. do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Powództwo w części przekraczającej koszty określone w opinii biegłego oddalono – por. pkt. 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – art. 100 kpc. W niniejszej sprawie dla rozliczenia kosztów przyjęto, iż powód wygrał sprawę w 50% i pozwany również wygrał sprawę w 50%.

Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie.

W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 50% x 2.400 złotych tj. 1.200,- zł. (§ 2 w zw. z § 5 w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) oraz opłata sądowa od pozwu w wysokości 50% x 1.200,- zł. tj. 600,- zł. (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), opłata od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 50% x 17,- zł (art. 1 pkt 2 ppkt a ustawy z dnia 9 września 2000 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm., w zw. z pkt V podpunkt 1 załącznika do tej ustawy). (por. pkt. 3 wyroku)

Do kosztów należnych stronie pozwanej należy zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, jaką powód uiszczył w wysokości 50% x 383,04 zł. tj. 191,82 zł. , a nadto wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 50% x 2.400 złotych tj. 1.200,- zł. (§ 2 w zw. z § 5 w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). Z tego względu orzeczono jak w pkt. 4 wyroku.

W punkcie 5 wyroku Sąd, na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, orzekł o zwrocie nadpłaty na rzecz pozwanego w kwocie 616,36 zł. z tytułu zaliczki na poczet opinii biegłego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.